Există viată după moarte?

Există viată după moarte?

Aproape că nu există om pe faţa pământului care să nu se fi întrebat vreodată: «Cum va fi când va trece viaţa aceasta?» Omul încearcă să expună tot felul de presupuneri, dar numai Dumnezeu dă răspunsul exact, în Cuvântul Său.

Unii oameni gândesc şi doresc ca, odată cu moartea, să se sfârşească totul. «Viaţa este frumoasă aici şi acum - spun ei - iar după moarte nu mai este nici o revedere».

Alţii, închizându-şi ochii în faţa realităţii, spun: «noi credem numai ceea ce vedem», deşi sunt convinşi în sinea lor că mai cred şi multe altele pe care nu le văd. Aceştia se gândesc cu frică şi cu spaimă la ce se va întâmpla cu ei dacă Biblia are dreptate. Şi, ca să-şi mai potolească cugetul (vocea lui Dumnezeu care strigă în ei), se încurajează cu vorbe ca acestea: «încă nu s-a întors nimeni dintre cei morţi ca să ne spună cum este acolo». Ce naivă afirmaţie! învierea Domnului Isus Hristos dintre morţi a fost adeverită de martori oculari şi acesta este cel mai mare argument contra afirmaţiilor necredinţei.

Alţii, pentru a-şi linişti conştiinţa, aleargă la biserică sau la fapte bune. Dar toată religia este numai o căutare după Dumnezeu, iar omului îi trebuie mai mult.

Alţii caută să se facă mai buni printr-o echipare morală corespunzătoare şi prin jertfirea de sine, pentru ca apoi să ajungă la o desăvârşire spirituală cu care să se poată prezenta înaintea lui Dumnezeu.

Mai există o categorie de oameni: aceştia se sprijină pe Cuvântul lui Dumnezeu şi nu se tem de viitor, pentru că au un Mântuitor şi şi-au pus viaţa în ordine pentru veşnicie.

Ce este dincolo de moarte?

Întâi trebuie să facem observaţia că, odată cu moartea, nu se termină totul. Moartea trupească nu este o dizolvare în nimic sau sfârşit al personalităţii.

Când Dumnezeu l-a creat pe om, „i-a suflat în nări suflarea de viaţă". Aşa a ajuns omul la existenţa veşnică: „Şi Domnul Dumnezeu l-a întocmit pe om din ţărâna pământului şi i-a suflat în nări suflarea de viaţă; şi omul a devenit un suflet viu" (Geneza 2.7).

Cu toate că trupul omului este supus morţii (pentru că păcatul locuieşte în el), totuşi sufletul şi duhul sunt nemuritoare. Cimitirul nu este ultimul loc de staţionare al omului. Starea omului după moarte depinde de hotărârea pe care a luat-o omul în timpul când trăia în trup şi nu se mai schimbă faţă de Dumnezeu.

Pentru cei credincioşi, este viaţa sufletului şi a duhului în Domnul Isus, în Paradis, într-o deplină bucurie şi fericire, în aşteptarea învierii şi a intrării în Casa Tatălui.

Pentru cei necredincioşi, este starea sufletului în chinuri: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata" (Evrei 9.27). Dacă pe pământ omul se confruntă cu atâtea nedreptăţi pe care trebuie să le judece, cu cât mai mult va trebui Dumnezeu să judece nedreptăţile. împotriva sentinţei divine nu va fi posibil protestul. Nu vor fi nici probe (sau dovezi), nici recursuri. Orice gând, orice lucrare va fi adusă la judecată: nimic nu va fi uitat.

In faţa Sfântului Judecător va fi derulat tot filmul vieţii omului. Şi sentinţa va fi condamnarea veşnică. De ce se spune că viaţa omului după moarte este o dizolvare în nimic? Fiecare om arc trup, suflet şi duh. Trupul, cu toate bolile şi slăbiciunile lui, trece, într-adevăr, odată cu moartea: „ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce" (Geneza 3.19), însă sufletul şi duhul, care reprezintă eul şi personalitatea, sunt nemuritoare.

Un grăunte pus în pământ se va descompune, va muri. După logica omenească, totul ar trebui să se termine, dar caracteristic în grăuntele mort este viaţa şi această viaţă iese la iveală: întâi apare un mugur, apoi un fir, apoi un spic. Aşa este şi cu omul. Are un suflet nemuritor şi, dacă închide ochii aici, pe pământ, prin moarte, îi deschide în aceeaşi clipă dincolo, unde se află. Este îngrozitor pentru acela care abia atunci constată că s-a înşelat cu privire la sufletul său! Ce înspăimântător trebuie să fie viitorul pentru orice om care astăzi trăieşte fară pacea lui Dumnezeu, iar mâine va trebui să răspundă pentru tot ce a făcut!

Cum va fi viaţa după moarte?

În Luca 16.23 citim despre omul bogat: „Şi, în Locuinţa morţilor (sau Hades), fiind în chinuri, ridicându-şi ochii, i-a văzut de departe pe Avraam şi pe Lazăr în sânul lui". Bogatul a recunoscut două lucruri: 1) că se afla în Locuinţa morţilor în chinuri; şi 2) că Lazăr se afla într-un loc fericit. Apoi a trebuit să-şi dea seama că nu există nici o legătură între cele două locuri. A trebuit să vadă că starea sa, pe care o percepea cu cele cinci simţuri, nu putea fi schimbată. Bogatul vedea, vorbea. auzea, gândea şi simţea. O reîntoarcere din starea în care ajunsese era imposibilă Nu avusese el oare în mâini Cuvântul lui Dumnezeu, care să-i dea învăţătură cu privire la aceste două drumuri şi la sfârşitul lor? Da, a avut, dar şi-a petrecut viaţa fară să se intereseze de Dumnezeu.

Despre viaţa de după moarte avusese mărturia clară a Scripturii, dar nu a vrut să ştie de ea. Acum constata cu mare spaimă că se înşelase cu privire la valoarea sufletului său. Recunoştea, dar prea târziu, că ceea ce spusese Dumnezeu în Cuvântul Său este adevărat: că există o judecată, un iad, un loc de condamnare. Bogatul suferea acum cel mai mult mistuit nu de sete şi de chinuri trupeşti, ci de chinuri ale

conştiinţei: avea inima mâhnită şi se gândea cu groază la ai săi, că vor veni în acelaşi loc.

Ce înfiorător a fost pentru acest om să vadă că nu se poate rezolva nimic, că nu poate da înapoi, că există un prea târziul Şi-a văzut starea de vinovăţie, a auzit vaietele celorlalţi, dar era prea târziu să-1 mai ia în seamă cineva. Precum îşi aşteaptă sentinţa un întemniţat, tot astfel a trebuit să aştepte şi el ziua pe care Dumnezeu a rânduit-o: „Şi am văzut un mare tron alb şi pe Cel care şedea pe el, dinaintea Căruia pământul şi cerul au fugit şi nu s-a mai găsit loc pentru ele. Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea tronului; şi au fost deschise nişte cărţi. Şi a fost deschisă altă carte, care este a vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după cele scrise în cărţi, potrivit faptelor lor" (Apocalipsa 20.11-12).

La această judecată, bogatul nu va avea nici un mijlocitor, nici un avocat, căci pe Singurul pe care putea să-L aibă nu L-a primit în timpul harului. Atunci se va da o sentinţă cum pe acest pământ încă nu a fost, şi anume: o pedeapsă veşnică şi totodată o moarte veşnică, moarte care nu stinge existenţa, ci care aduce dureri şi chinuri nesfârşite.

Dar tot în Luca 16 ne este prezentat un alt om, pe nume Lazăr, cu a cărui poziţie bogatul nu ar fi vrut să facă schimb pe când se aflau ei pe pământ. Acesta era bine încredinţat că după viaţa de pe pământ nu vor mai fi dureri şi suferinţe, că toate grijile vor lua sfârşit şi că bucuria, pacea şi fericirea vor fi partea lui veşnică într-o strânsă comuniune cu Domnul şi Mântuitorul său, în Paradis.

Oricine dă crezare Cuvântului lui Dumnezeu despre Jertfa Fiului Său se va bucura de acest loc în veşnicie. Sărac sau bogat, bine văzut sau dispreţuit, orice om trebuie să se hotărască pe pământ dacă vrea să-şi petreacă veşnicia în locul de siguranţă, în fericire, în cer, sau în chin, în beznă, în iad. Loc intermediar nu există! Viaţa în cer va fi nespus de minunată: „El va şterge orice lacrimă din ochii lor; şi moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut" (Apocalipsa 21.4).

Dumnezeu Se îngrijeşte să le spună permanent oamenilor că sunt două locuri, astfel ca nimeni să nu poată pretinde că nu a ştiut de ele. Descrierea lor în termeni omeneşti ar fi prea slabă sau chiar inutilă, cum inutil este să afirmi că, odată cu moartea, se sfârşeşte totul, când fiecare ştie că, din punct de vedere biologic, nici o substanţă nu încetează să existe.

Întrebarea care se pune tot mai insistent este: «Unde se va afla în veşnicie sufletul meu nemuritor?» Este o greşeală să afirmi că iadul a fost pregătit pentru oameni. Nu, nu a fost pregătit pentru oameni, ci pentru Diavol şi îngerii lui, dar cei care nu vor să se pocăiască vor merge în acelaşi loc de chin. Fiecare trebuie să decidă singur unde vrea să-şi petreacă veşnicia. Dumnezeu nu forţează pe nimeni! Harul Său este fară limite şi uşa spre fericire este încă larg deschisă.

Pe calea spre Dumnezeu se merge numai în smerenie. Trebuie să recunoşti că ai dezonorat măreţia lui Dumnezeu prin viaţa ta şi că, pentru aceasta, meriţi judecata. Atunci Dumnezeu îţi dăruieşte credinţa preţioasă în Jertfa Fiului Său, prin care eşti curăţit de păcate. Aşa se primeşte siguranţa într-o veşnicie fără lacrimi, fără dureri.

Dorinţa lui Dumnezeu este ca toţi oamenii să vină în acest loc minunat. Dumnezeu este dragoste şi nu vrea moartea păcătosului, nu vrea ca omul să-şi petreacă veşnicia în chinuri, despărţit de El. A făcut tot ce era necesar pentru mântuire; rămâne numai ca omul să o primească. Dacă starea omului care pleacă în veşnicie nemântuit este redată în Cuvântul lui Dumnezeu cu puţine cuvinte, aproape pe fiecare pagină citim despre dragostea Sa şi despre harul Său care vrea să mântuiască. Dumnezeu vrea să aibă comuniune cu omul întors de pe calea rea în locul bucuriei şi al fericirii. Dar Dumnezeu este sfânt şi drept, de aceea trebuie să-1 judece pe omul căzut în păcat.

Iubit cititor, nu trece astăzi nepăsător mai departe! Mâine s-ar putea să fie prea târziu. Primeşte astăzi viaţa, ca să poţi intra fără plată în veşnicia Tatălui ceresc. Nu-ţi obosi sufletul cu lucrurile acestui pământ care curând se vor preface în praf şi cenuşă. Caută-L pe Isus şi lumina Sa!

clickbible.org